

Arrest

nr. 90 796 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

Op 12 maart 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

M., A. (...) (R.R.: (...)) geboren te Erevan op (...) +kind

M., H. (...) geboren te Erevan op (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9fer §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift met 1 bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.”

2. Ontvankelijkheid

Hoewel de verzoekende partijen op pagina 1 van hun verzoekschrift stellen *“De verzoekende partij vraagt overeenkomstig artikel 39/2 §2 iuncto artikel 39/82 Vreemdelingenwet om de schorsing en de vernietiging van de beslissing van 12 juni 2012 (stuk 1) waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt en waarvan aan de verzoekende partij kennis gegeven werd op 12 juli 2012 evenals van de daaruit voortvloeiende bevelen om het grondgebied te verlaten”* en zij in de inventaris van hun verzoekschrift onder punt 1 *“de bestreden beslissingen zoals ter kennis gebracht aan verzoekende partij dd. 12.07.2012”* vermelden, blijkt uit het administratief dossier dat geen uit de bestreden beslissing voortvloeiende bevelen werden ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen, behoudens hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld met betrekking tot het afleveren van een bijlage 13.

Bovendien bakenen de verzoekende partijen zelf in het verzoekschrift het voorwerp van hun beroep af en beperken zij dit tot de beslissing van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu zij stellen dat “De onontvankelijkheidsbeslissing dd. 12 juni 2012 is dan ook de thans bestreden beslissing.”

Het beroep is beperkt tot hoger geciteerde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing leest men:

Op 05.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift met 1 bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. De voorgelegde medische, getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

11.1.2. In de bestreden beslissing valt er dus te lezen dat de medische aanvraag van verzoekende partij dd. 12 maart 2012 dezelfde ingeroepen elementen bevat die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag dd. 15.10.2009 & 02.12.2009.

Het is natuurlijk wel zo dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend, terwijl de vorige nog hangende is, maar verzoekende partij wou op deze manier haar zaak weer doen opwakkeren en bevestigen wat haar ernstige problematiek is, namelijk borstkanker.

Verzoekende partij was immers van de gedachte dat haar medische aanvraag vergeten was, gezien zij reeds 3 jaar wachtte op een antwoord...

11.1.3. Verder is het wel degelijk zo dat in de eerste aanvraag als aandoening van verzoekende partij ‘borstkanker en een post traumatisch stresssyndroom’ werd ingeroepen, maar dit is slechts een fractie van de aandoening aan wat de verzoekende partij thans lijdt.

Is het niet zo dat de mens en zeker ziektepatronen steeds evolueren en niet stilstaan? Kan een bronchitis, een ziekte die niet levensbedreigend is, ook niet evolueren tot een longontsteking, een ziekte die wel degelijk levensbedreigend is? Zeker bij kanker is er een groot risico voor uitzaaiing van de ziekte, hetgeen direct een andere graad en ernst aan de ziekte verbindt.

Hoe kan de verwerende partij nu stellen dat zij de ingeroepen elementen reeds beoordeeld heeft, terwijl de nieuw ingeroepen elementen dd. 12 maart 2012 van een totaal andere graad en ernst zijn?

Het ziektebeeld van de verzoekende partij is geëvolueerd en behoeft intense medicatie en constante opvolging. Verzoekende partij moet namelijk meermaals op een controle om te kijken of de borstkanker zich niet verspreid.

Deze aandoening is dus slechts een fractie van de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag van verzoekende partij. De stelling dat de thans ingeroepen elementen, reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist!

In die zin is de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

11.1.4. Uit de rapporten die verwerende partij dus gevoegd heeft blijkt dat er in het bijzonder voor vrouwen die nood hebben aan oncologen een probleem bestaat.

Het administratief dossier dat verwerende partij opstelde onderschrijft dus het standpunt van de verzoekende partij dat zij in Armenië niet adequaat medisch kan behandeld worden voor de opvolging van borstkanker, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 3 EVRM.*

Verzoekster acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt dat de door verzoekster ingeroepen elementen slechts de bevestiging uitmaken van de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand. Verzoekster houdt voor dat haar ziektebeeld geëvolueerd is en hij intensieve opvolging en medicatie behoeft.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Artikel 9ter -§3 5- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift met 1 bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. de voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) ”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. ”

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift erkent dat dezelfde medische aandoening reeds bij de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingeroepen, doch zij beweert dat de aandoening destijds “slechts een fractie was van de aandoening waaraan de verzoekende partij thans lijdt”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster ingeroepen aandoening inderdaad reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur, in het medisch advies dd. 01.12.2010.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster middels de uiteenzetting bij haar eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen. Dienaangaande dient evenwel te worden beklemtoond dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing

wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster slaagt er middels haar heel feitelijke uiteenzetting niet in aan te tonen dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. De verwerende partij merkt op dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift -tot staving van haar actuele gezondheidstoestand- inderdaad dezelfde aandoeningen aanhaalt, zoals beoordeeld door de arts- adviseur in zijn advies dd. 01.12.2010.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster - op bijzonder summiere wijze - een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, doordat er in Armenië geen adequate medische behandeling en opvolging mogelijk is voor borstkanker. Andermaal verwijst verwerende partij naar het medisch advies dd. 01.12.2010, waarin werd geoordeeld dat opvolging en behandeling beschikbaar zijn in Armenië.

De summiere kritiek van verzoekster komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. *N. t. Verenigd Koninkrijk*. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V. 74.125* (27.01.2012), *73.999* (27.01.2012), *73.890* (24.01.2012), *73.906*(25.01.2012)).

In casu geeft verzoekster niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “zij in Armenië niet adequaat medisch kan behandeld worden voor de opvolging van haar borstkanker” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. *RvS 7 december 2001*, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door

de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, **of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.**

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij

nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door de verzoekende partijen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 maart 2012 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 oktober 2009 en 1 december 2009.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 5 augustus 2011, met kennisgeving op 22 mei 2012 besliste de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 oktober 2009 en 1 december 2009 ongegrond te verklaren om de volgende redenen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2009 en 02.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., A. (...) (RR: (...)) geboren te Erevan op (...) + dochter M., H. (...) geboren te Erevan op (...) Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (waarvan kopie in omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit Indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Voor de eerste aandoening heeft betrokkene nood aan opvolging door een specialist. In Armenië zijn talrijke specialisten werkzaam.

In verband met de tweede aandoening: In Armenië beslaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn.

De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Betrokkene kan terecht in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. In alle poliklinieken is een gespecialiseerd kabinet aanwezig. De medische zorgen voor patiënten met aandoeningen vermeld op de lijst met gratis zorgen (waaronder de aandoening van betrokkene) zijn gratis. De kosten voor de behandeling worden terugbetaald door "Budget d'Etat via l'Agence du financement de la Santé".

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen inslaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte 46 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien verklaarde betrokkene tijdens haar asielrelaas dd. 01.00.2006 dat zij nog een naaste verwant heeft die woonachtig is te Erevan.

We merken tevens op dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Het project "Exchange of Information and practices in 6 EU member states on AVRRO of persons with mental and physical disabilities" bijvoorbeeld houdt in dat betrokkene in totaal 1400 euro kan ontvangen om te voorzien in zowel medische behoeften als in basisbehoeften. Bovendien kan het IOM zorgen voor begeleiding bij de terugreis en kan via het IOM reeds contact opgenomen worden met

een arts in Armenië om deze op de hoogte te stellen van de toestand en de noden van betrokkene, indien betrokkene niet in aanmerking zou komen voor dit project, zijn er ook nog andere projecten (REAB) waaraan hij zou kunnen deelnemen.

De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad werd op 30 oktober 2012 bij arrest nr. 90 795 verworpen.

De Raad stelt vast dat een nauwkeurige vergelijking van de aanvragen van 14 oktober 2009 en 1 december 2009 met de door de verzoekende partij op 12 maart 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, geen noemenswaardige verschillen oplevert. Uit het administratief dossier blijkt dat de "aanvraag" van 1 december 2009 slechts een aanvulling van de aanvraag van 14 oktober 2009 betreft nu deze enkel een kopie van een identiteitsbewijs bevat. Net zoals in de eerdere aanvragen beroept de verzoekende partij zich in de aanvraag van 12 maart 2012, die tot het nemen van de huidige bestreden beslissing heeft geleid, op dezelfde medische aandoening, namelijk het feit dat zij behandeld wordt voor de gevolgen van borstkanker. Zowel in de aanvraag van 14 oktober 2009 als in de aanvraag van 12 maart 2012 wijzen de verzoekende partijen erop dat de eerste verzoekende partij behandeld wordt voor problemen met de borst en dat de behandeling, medicatie en een nauwkeurige follow-up vereist zijn. In beide aanvragen verduidelijken zij dat de medische zorgen in Armenië niet voor iedereen toegankelijk zijn, in het bijzonder niet voor de eerste verzoekende partij die als vrouw bijzondere moeilijkheden zal ondervinden. Een adequate medische zorg zou er onbetaalbaar blijven voor niet-kapitaalkrachtigen. Bij haar aanvraag van 12 maart 2012 werd tevens een medisch getuigschrift van 16 januari 2012 van dokter P. C. gevoegd dat het ziektebeeld dat door de verzoekende partijen in huidige en eerdere aanvragen werd geschetst, bevestigd.

Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verzoekende partijen dat de reden waarom een nieuwe aanvraag werd ingediend kan gevonden worden in het feit dat zij jaren hebben moeten wachten op de betekening van de beslissing inzake hun eerdere aanvragen en dat deze betekening pas gebeurde naar aanleiding van hun nieuwe aanvraag. Er wordt echter nagelaten op de motieven van de bestreden beslissing in te gaan en aan te tonen dat er wel degelijk nieuwe elementen werden aangebracht die een (nieuw) onderzoek ten gronde van de nieuwe aanvraag rechtvaardigen. Ook in het verzoekschrift laten de verzoekende partijen na de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel, zij stellen "het is natuurlijk wel zo dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend, terwijl de vorige nog hangende is, maar verzoekende partij wou op deze manier haar zaak weer doen opwakkeren (...)" en lijken hiermee het ontbreken van nieuwe elementen te erkennen. Hoewel zij in hun verzoekschrift voorhouden dat de in eerdere aanvragen aangehaalde medische problematiek slechts een fractie is van de aandoening waaraan de eerste verzoekende partij thans lijdt en dat de nieuw ingeroepen elementen "van een totaal andere graad en ernst zijn", wordt niet verduidelijkt op welke wijze en in welke mate het huidige ziektebeeld verschilt van het vroegere. Zij stellen louter dat "het ziektebeeld van de verzoekende partij is geëvolueerd en behoeft intense medicatie en constante opvolging. Verzoekende partij moet namelijk meermaals op een controle om te kijken of de borstkanker zich niet verspreid." Met het voorgaande maken zij niet concreet dat "deze aandoening [...] dus slechts een fractie [is] van de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag."

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt "Op 05.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift met 1 bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.08.2011 werd reeds

uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”, en de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 maart 2012 onontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9ter of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voort voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM.

Er dient vooreerst te worden verwezen naar het arrest nr. 90 795 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep wordt verworpen en waarin ook een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is beoordeeld.

Er kan bijgevolg worden herhaald dat:

Uit de vreemdelingenwet zelf en haar parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten verbonden worden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances In medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental

importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de

uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door in hun middel enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat *“Uit de rapporten die verwerende partij dus gevoegd heeft blijkt dat er in het bijzonder voor vrouwen die nood hebben aan oncologen een probleem bestaat. Het administratief dossier dat verwerende partij opstelde onderschrijft dus het standpunt van de verzoekende partij dat zij in Armenië niet adequaat medisch kan behandeld worden voor de opvolging van borstkanker, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM”*, maken de verzoekende partijen een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren.

Het middel luidt als volgt:

“11.2.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VAN DE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.² Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

11.2.2. De verwerende partij stelt dus dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte, reeds werd ingeroepen bij een vorige medisch aanvraag.

De verwerende partij formuleert haar beslissing als volgt:

Op 05.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift met 1 bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 15.10.2009 & 02.12.2009. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 09.02.2012)

11.2.3. De bestreden beslissing handelt voortdurend over ‘de ziekte’. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de borstkanker zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 12 maart 2012 (Cf. Supra).

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. 11.2.1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

11.2.4. De akte van kennisgeving werd niet volledig ingevuld door de burgemeester. Het is dan ook niet duidelijk wanneer de verzoekende partij juist het grondgebied dient te verlaten. Of wanneer het beroepstermijn van start gaat? Is dit 30 dagen na de kennisgeving of dertig dagen na de beslissing? Of geldt nog een andere manier van telling?

De verzoekende partij is dus niet op de hoogte van de datum waarop zij het grondgebied dient te verlaten, want het is nooit aan haar betekend. Bijgevolg kan zij daar dan ook geen gevolg aan geven.

Dergelijke manier van werken toont toch enige vorm van nalatigheid en kan dan ook niet getolereerd worden.

11.2.5. In casu is er dus sprake van schending van de formele motiveringsplicht aangezien het niet duidelijk is voor verzoekende partij wanneer zij het grondgebied dient te verlaten of wanneer het beroepstermijn start. Bijgevolg kan zij dan ook de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing niet nakomen."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.

1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is.

Het loutere gegeven dat er sprake is van "de ziekte", betekent niet dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd. De verwerende partij merkt op dat verzoekster spijkers op laag water zoekt. Verzoekster wordt door de bestreden beslissing afdoende in kennis gesteld van de reden waarom haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekster en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de door verzoekster ingeroepen elementen slechts de bevestiging uitmaken van een eerder aangehaalde gezondheidstoestand, dewelke na grondig en zorgvuldig onderzoek niet werd aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde bij het nemen van diens beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Terwijl verzoekster evenmin dienstig gegriefd kan zijn door de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing, betreffende de termijn binnen dewelke zij het grondgebied dient te verlaten.

Nog los van de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze de kennisgeving van de beslissing haar enig nadeel heeft berokkend, en welk belang zij derhalve heeft bij haar kritiek dienaangaande, laat de verwerende partij gelden dat een eventueel gebrek in de kennisgeving op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E.

1994, z.p.).

In het algemeen slaagt verzoekster er in het middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

Bovendien luidt de vaste rechtspraak:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn." (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 14.713 van 31/07/2008)

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een

hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel van verzoekende partij is (minstens deels) onontvankelijk en voor het overige ongegrond, en kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard nu de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvragen van 14 oktober 2009 en 1 december 2009. Er wordt op gewezen dat uit het medisch getuigschrift gevoegd bij de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid blijkt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij ongewijzigd is gebleven en de eerder aangehaalde gezondheidstoestand slechts wordt bevestigd. In de beslissing van 5 augustus 2011, genomen naar aanleiding van de aanvragen van 14 oktober 2009 en 1 december 2009 werd volgens de verwerende partij reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en werden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië onderzocht. De verzoekende partij kan niet voorhouden niet te weten welk soort van zij ziektebeeld zij heeft meegedeeld aan de verwerende partij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partijen geven vooreerst slecht een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht.

Waar zij bekritisieren dat de bestreden beslissing spreekt over “de ziekte” zonder te verduidelijken om welke aandoening het precies gaat, waardoor zij niet met zekerheid zouden kunnen weten dat de bestreden beslissing handelt over de aandoeningen van de eerste verzoekende partij, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een antwoord is op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 maart 2012, dat de bestreden beslissing dit expliciet vermeldt, en dat de verzoekende partijen bovendien zelf deze aanvraag, waarin zij het concrete ziektebeeld van de eerste verzoekende partij schetsen, hebben ingediend, zodat er in casu geen twijfel kan bestaan over de aard van de aandoening. Verder blijkt uit de bestreden beslissing om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist dat de ingeroepen medische elementen slechts de bevestiging vormen van de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en de verzoekende partijen geen verblijfsrecht krijgen toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen niet anders voorhouden. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partijen houden voor dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt aangezien de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing niet volledig werd ingevuld door de burgemeester, zodat het niet duidelijk is wanneer zij het grondgebied dienen te verlaten en wanneer de beroepstermijn van start gaat, namelijk dertig dagen na de beslissing of dertig dagen na de kennisgeving.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in casu de beslissing van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard betreft. De kritiek van de verzoekende partijen betreft, gelet op de bewoordingen van hun verzoekschrift, de akte van kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen in casu niet het voorwerp vormt van het beroep.

In zoverre de verzoekende partijen bedoelen dat het gedeelte van de bestreden beslissing waar moet worden ingevuld:

*“Kennisname op:
Handtekening.”*

niet werd ingevuld, wijst de Raad er op dat, los van de vraag of dit gedeelte in de aan de verzoekende partijen betekende versie van de bestreden beslissing al dan niet werd ingevuld, de verzoekende partijen kritiek uiten op de wijze van kennisgeving of betekening van de bestreden beslissing. Een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partijen op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het middel luidt als volgt:

“11.3.1. Dit middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat uit de thans bestreden beslissing voortvloeit voor de minderjarige M.H. (...) die zelfs nog de leeftijd van veertien jaar niet bereikt heeft.

11.3.2. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan M.H. (...) en geen bevel tot terugbrenging.

Hiertoe werd niet voorzien in een bijzondere motivering.

11.3.3. Artikel 118 Vreemdelingbesluit luidt:

Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeelsstatuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

11.3.1. Het BGV dat betekend werd aan H. (...) is dus illegaal want betekend aan een minderjarige zonder dat hiervoor voorzien werd in een bijzondere motivering.

De bestreden beslissing strijdt dan ook manifest met artikel 118 Vreemdelingenbesluit.

11.3.2. Terzake wenst de verzoekende partij nog naar de rechtsleer verwijzen zoals weergegeven in het Handboek Vreemdelingrecht voor de advocaat stagiair, editie 2010-2011:

3. De gedwongen verwijdering (artikel 118 Vb.)

Behalve bijzondere beslissing van de minister of van zijn gemachtigde, mag geen bevel gegeven worden aan een vreemdeling van minder dan 18 jaar of, wanneer volgens zijn persoonlijk statuut de meerderjarigheid hoger ligt, zolang hij minderjarig is.

Er wordt dan een bevel tot terugbrenging afgegeven overeenkomstig het model van bijlage 38. In tegenstelling tot het algemene geval van artikel 117 Vb. bepaalt de bijlage 38 wel de termijn, namelijk dertig dagen. Dit bevel wordt betekend niet aan de minderjarige, maar aan een derde persoon, nl. de voogd.

Artikel 118 Vb. heeft alleen betrekking op een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Wanneer niet alleen het kind maar ook zijn ouder(s) het land moeten verlaten, is artikel 118 Vb. uiteraard niet van toepassing, maar moet aan de ouder een bevel op grond van artikel 7 Vw. afgegeven worden, waarin vermeld wordt dat zijn kind(eren) samen met hem/hen het land moeten verlaten.

De verwijderingsmaatregel kan in de gegeven omstandigheden strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Om deze reden dient dit BGV dan ook vernietigd te worden.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 118 van het Koninklijk Besluit dd. 08.10.1981.

Ter ondersteuning houdt zij voor dat niet werd gemotiveerd waarom aan haar zoon geen bevel tot terugbrenging werd betekend.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek is gericht tegen de kennisgeving van de beslissing.

“De moeilijkheden die verband houden met de kennisgeving of met de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling, hebben evenwel geen invloed op de wettelijkheid ervan, zodat de schending van art. 118 K.B. niet voor de RW kan worden ingeroepen, vermits deze bepaling slechts de wijze van kennisgeving en van tenuitvoerlegging regelt van de verwijderingsmaatregel die werd genomen ten aanzien van een minderjarige. Indien art. 118 K.B. zou worden geïnterpreteerd als zou het betrekking hebben op de verwijderingsbeslissing zelf dan zou het strijdig zijn met art. 7 Vr.W, dat geen enkel onderscheid maakt tussen minderjarigen en meerderjarigen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten toelaat ten aanzien van iedereen. De wet kent geen bevel tot terugbrenging en de Koning mag geen nieuwe categorie van handelingen creëren die niet wordt beoogd door art. 7 van de wet, een dergelijke handeling zou als nietig moeten worden beschouwd in toepassing van art. 159 G.W. (R.v.St. 25 april 2007, nr. 170.483)”

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat ook verzoeksters derde middel niet kan worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.3.3. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

Daargelaten het feit dat de bestreden beslissing deze is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het in deze beslissing vermelde bevel, volgens de gegevens van het administratief dossier zoals het ter beschikking werd gesteld aan de Raad, niet aan de tweede verzoekende partij is uitgereikt, wijst de Raad er op dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit slechts betrekking heeft op minderjarigen die niet zijn vergezeld van hun wettelijke vertegenwoordigers zodat het in casu niet dienstig kan worden ingeroepen (RvS 25 april 2007, nr. 170.483). De tweede verzoekende partij wordt immers vergezeld door haar moeder en de beslissing naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die in hun beider naam werd ingediend, betreft hen beiden. Er dient te worden opgemerkt dat aan de eerste verzoekende partij, die de moeder is van de tweede verzoekende partij, een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt op 22 mei 2012, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN